

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

Bous i esquelles

El nostre refranyer recull la saviesa popular de manera extraordinària. Un pou inesgotable d'aprenentatge i d'inspiració. La mirada lúcida, pràctica, àcida i crua sobre la realitat que tenien els nostres avantpassats. Un patrimoni que sovint no valorem. És un tresor que verbalitza l'experiència viscuda i la transmissió d'un mestratge al qual trobo que hauríem de parar més atenció. Hi ha un bon grapat d'adagis, proverbis i dites breus que expressen un pensament en forma de judici sobre una veritat d'índole moral. Hi recorro sovint per corroborar fets que tenen lloc en els nostres dies, com els que passen ara. En vista de les properes eleccions, no només tinc la sensació real de ser un cornut i que ens toca pagar el beure, sinó que val més el mall que l'enclusa. És a dir, que a més de ser les víctimes d'aquest desastre, del desgovern, de la falta de responsabilitat, encara hem de carregar amb les culpes de no haver sabut votar prou bé. I, per si no

Si els polítics no s'hi miren pas una mica més, perdran la poca credibilitat i confiança que encara puguin tenir-hi els votants

n'hi hagués prou, a més, hem d'assumir els costos de la cosa perquè resulta que val més l'accessori que no pas l'aparell principal. És més car l'instrument per arribar a fer funcionar l'engranatge polític que l'artefacte polític en si, tot i que, els seus dels diputats del Congrés, deixa'ls anar també, no són pas petits. Trobo indignant que hàgim de tornar a pagar la ineficàcia d'uns polítics que no saben ni entendre's a l'hora de repartir-se la factura de la pròxima volta. Si no hi ha manera que s'estalviïn la precampaña, la propaganda i la jornada de reflexió i que puguem votar directament, com a mínim que la factura que generi tot aquest remenament vagi a càrrec dels mateixos partits polítics, no de les arques públiques. A veure si així d'una vegada valoren més els diners i el temps perquè és molt fàcil disposar de tot a totes hores quan es juga amb els calés i la paciència dels altres. Si no s'hi miren pas una mica més, no només perdran la poca credibilitat i confiança que puguin tenir dels votants, sinó que perdran bous i esquelles.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Crònica d'un temps

Tercer volum dels *Diaris* de Ricard Salvat. He comentat els altres dos. Aquest correspon als anys 1973-1975, importants per a la història de país. Com en els altres, Salvat ho apunta tot. Tot el que veu de teatre, cine, exposicions. Lectures. Els muntatges teatrals que fa. La gent amb qui es relaciona —aquí l'estrella és Rafael Alberti, però n'hi ha molts més de molta categoria—. Els viatges a Itàlia, Portugal, Rússia, Mèxic, per motius artístics i també polítics. La vida familiar... Reflexiona, polemiza amb els altres i amb ell mateix. Una crònica de valor altíssim. Va tenir la gentilesa de fer-m'hi sortir: "Hem anat a Vilafranca del Conflent i a Cornellà amb els Ràfols, en Vicens i dos deixebles meus, en Manuel Cuyàs i la Núria, la seva companya. Ens ho hem passat de primera." Vam fer l'excursioneta en un descans de la Universitat Catalana d'Estiu de Prada, l'any 1973. "Els Ràfols" són Albert Ràfols-Casamada i Maria Girona. En "Vicens", l'historiador de l'art i moltes altres coses més Francesc Vicens. No explica que a la sagristia de l'església de Cornellà del Con-

“Surt el tercer volum dels ‘Diaris’ de Ricard Salvat, dels anys 1973-1975

fent vam descobrir un armari romànic, de fusta, preciós i en ple funcionament, que no estava en aquell moment catalogat enlloc. Vicens el va autenticar. No explica tampoc —la minuciositat de vegades és mare d'oblits— el recital que la companyia que havia pujat amb ell a Prada va fer de *La pell de brau* a la petita habitació on agonitzava el dramaturg Ambrosi Carrion, exiliat des de l'acabament de la guerra. El balcó de l'habitació era obert i oferia una panoràmica del Canigó. Vaig dubtar que el malalt, tapat i immòbil al llit, s'hagués fet el càrrec de res. En sortir, però, la seva dona ens va dir:

“L'heu fet feliç.” Va morir al cap de pocs dies. Si Salvat no va registrar al dietari el seu gest de generositat i gran categoria, ho faig jo.

Aquella edició de Prada va ser apassionant i també difícil. La politització bullia a molta temperatura. Els opositors al règim de Franco es barallaven entre ells. La misèria del final del franquisme va impregnar els que li anaven en contra. Salvat es fastigueja. És un dels fils conductors del llibre. Pensa a marxar a països on la seva dimensió de dramaturg és molt apreciada, per treballar amb llibertat. La feina a la Universitat de Barcelona i la família el retenen. Què ha de fer? Funda una nova escola d'ensenyaments artístics, una mena de Bauhaus, a l'Hospitalet. Al final del llibre, Franco es mor. Sorgeixen els dubtes: què comportarà la defunció? La resposta es troba en els volums que han de venir. Per promocionar aquest, els editors han extret una observació del 22 de novembre: “Fa impressió de veure les cues de gent que van a donar l'últim adeu al seu Caudillo. Una lliçó a tenir en compte per a l'esquerra.”